

Sygn. akt: I C 476/16 upr.

Na rozprawie dnia 20 września 2016

Za powoda nikt się nie stawił - zawiadomieni prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Janusz Supiński

Protokolant Katarzyna Kucharska

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janusz Supiński
Protokolant:	Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa F. (...) z siedzibą w S.

przeciwko P. B.

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sygn. akt. I C 476/16 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22.03.2016 r. **powód F. (...)z siedzibą w S.** domagał się zasądzenia na jego rzecz od P. B. kwoty 665,85 zł. W uzasadnieniu podniósł, że zawarł ze stroną pozwaną ramową umowę pożyczki, na podstawie której przekazał pozwanemu kwotę wynikającą z umowy, zaś pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczonych pieniędzy wraz z kosztami udzielenia pożyczki, określonymi w umowie. Podniósł, że na rzecz pozwanego została przekazana kwota 1500 zł z terminem płatności 60 dni, a strona pozwana zobowiązała się również do zwrotu kosztów pożyczki w wysokości 800 zł. Podał, że pozwany jedynie częściowo wywiązywał się z zapłaty pożyczki, a skutkiem powstałego zadłużenia było skierowane do niego ostateczne wezwanie do zapłaty, które nie doprowadziło jednak do dobrowolnej spłaty zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 6.04.2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do

rozpoznania tut. Sądowi. W uzasadnieniu lubelski Sąd Rejonowy wskazał, że w oparciu o przepis art. 499 pkt 2 k.p.c. roszczenie objęte pozwem budziło wątpliwości.

Pozwany **P. B.**, pomimo doręczenia odpisu pozwu wraz z załącznikami, nie stawił się na rozprawę w dniu 20.09.2016 r., nie zażądał przeprowadzenia jej pod swą nieobecność, ani też nie ustosunkował się do twierdzeń pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.03.2016 r. powód złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny.

(dowód: pozew- k. 2-3)

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, z uwagi na to, że okoliczności przytoczone w pozwie budziły wątpliwości sprawa została przekazana według właściwości do rozpoznania tut. Sądowi.

(dowód: postanowienie – k. 4 odwrót)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie w zasadzie bezspornym było jedynie to, że powód złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu, a sprawa wobec wątpliwych okoliczności przytoczonych w pozwie została przekazana do rozpoznania tut. Sądowi. Istota sporu sprowadzała się do wyjaśniania tych spornych okoliczności, mających wykazać zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia względem pozwanego.

Należy zwrócić uwagę na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6.04.2016 r., na mocy którego stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Trafnie Sąd ten wskazał, że żądanie powództwa budzi wątpliwości. Sąd w niniejszej sprawie pogląd ten podziela. Na podstawie art. 6 k.c. powód winien wykazać zarówno istnienie wierzytelności wobec pozwanego, jak i jej wysokość. Analiza dokumentów załączonych do pozwu wskazuje, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie tezy o istnieniu dochodzonego roszczenia. Wskazała jedynie na dokumenty rejestrowe spółki, w tym akt założycielski spółki. Brak zaś żadnego dowodu na to, że F. (...)posiada roszczenie względem pozwanego. W szczególności trzeba zwrócić uwagę na to, że powód nie przedstawił umowy pożyczki, która pozwoliłaby tut. Sądowi na weryfikację zasadności podnoszonych przez powoda zarzutów wobec pozwanego. Sąd w zasadzie dysponował jedynie twierdzeniami wskazanymi w pozwie.

Powyższe dowodzi, że trafny był przywołany pogląd lubelskiego Sądu Rejonowego, w myśl którego żądanie powództwa budziło wątpliwości. Na zasadzie art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1), w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Należy podkreślić, że nie są twierdzeniami faktycznymi - żądania pozwu, to jest, kwota jakiej domaga się powód.

Powód w niniejszej sprawie posiadał wiedzę o tym, że okoliczności przytoczone przez niego w pozwie budzą wątpliwości, od chwili doręczenia mu odpisu postanowienia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 6.04.2016 r., lecz nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swego stanowiska. W sytuacji braku jakiejkolwiek znajomości treści umowy łączącej strony samo twierdzenie powoda o wysokości zadłużenia zawsze budzi wątpliwości. To, że Sąd nie zna warunków umowy zawartej z pozwanym i wobec czego nie może ocenić zasadności powództwa z punktu widzenia przepisów prawa materialnego, obciąża powoda i uzasadnia oddalenie powództwa w całości.

Na gruncie niniejszej sprawy powyższe argumenty prowadzą do wniosku, że nie ma podstaw do przyjęcia, że powodowi przysługuje względem pozwanego roszczenie wskazane w pozwie, gdyż nie zostało ono wykazane.

Mając przedstawione racje na uwadze i na podstawie przywołanych przepisów Sąd wydał wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.